

Sygn. akt VII U 1244/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy T. D. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania T. D. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 08 czerwca 2015 roku znak:(...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala T. D. (1) prawo do emerytury od dnia (...)roku.

Sygn. akt VII U 1244/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił T. D. (1) przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawca nie udokumentował 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł T. D. (2) domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wskazał, że pracował w warunkach szczególnych od dnia 16 lipca 1972 roku do dnia 15 maja czerwca 1995 roku w (...) (...) w B..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Wnioskodawca urodzony (...) w dniu (...) roku złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Przed organem rentowym udowodnił 26 lat i 4 miesiące i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych (okoliczności bezsporne).

Wnioskodawca w okresie od dnia 16 lipca 1972 roku do dnia 15 maja czerwca 1995 roku w (...) (...) w B. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę zbrojarza-betoniarza. Przedsiębiorstwo zajmowało się budową osiedli mieszkaniowych. Do obowiązków wnioskodawcy należało przygotowanie zbrojenia, które następnie betonował. Czynności wnioskodawca wykonywał na wysokości oraz w wykopach o głębokości do 2 m. Praca odbywała się przez cały rok. Wnioskodawca nie wykonywał innych czynności. Był zaopatrzony w odzież ochronną, buty, ubranie letnie, zimowe, od deszczu, rękawice, kask. Otrzymywał posiłki regeneracyjne, napoje chłodzące, otrzymywał dodatek za pracę w warunkach szczególnych. Pracodawca wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy w warunkach szczególnych, w którym wskazał, że wnioskodawca wykonywał prace „zbrojarskie i betoniarskie” na stanowisku montażysty. W

angażach wnioskodawcy wpisywano stanowisko „murarza-tylnkarza” gdyż taki zawód uzyskał w szkole zawodowej (wyjaśnienia wnioskodawcy potwierdzone zeznaniami k. 26, k.38 zeznania świadków M. S. k. 37, T. S. k. 38, akta osobowe k. 31 świadectwo pracy w warunkach szczególnych akta ZUS).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawcy. M. S. był zatrudniony w (...) (...) od 1969 roku do 1999 roku i był przełożonym wnioskodawcy. T. S. również pracował w (...) (...) od 1975 roku do 1996 roku, pracował razem z wnioskodawcą na budowach osiedla mieszkaniowego. Świadczyli wspólnie z wnioskodawcą i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez niego obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawcy oraz treścią akt osobowych i wystawionego przez pracodawcę świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawcę czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadczyli jednoznacznie wskazali, że wnioskodawca wykonywał wyłącznie czynności zbrojarz-betoniarza. Potwierdzili warunki pracy opisane przez wnioskodawcę. Zeznania te były zgodne z twierdzeniami wnioskodawcy. Sąd uznał je za wiarygodne w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od dnia 16 lipca 1972 roku do dnia 15 maja 1995 roku wskazaną w wykazie A, dziale V. poz. 4 – prace zbrojarskie i betoniarskie, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat - dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,

2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawca udowodnił staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze ponad 20 lat. Tym samym spełnia wszystkie z wymaganych przesłanek do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić T. D. (1) prawo do emerytury od dnia (...) roku tj. od dnia ukończenia 60 lat.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.